



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: A. S., narozený dne X,
státní příslušností X,
toho času pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
právně zastoupen Mgr. Umarem Switatem, advokátem,
sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4,
pobočka pro doručování: V Tůních 11, 120 00 Praha 2,

proti
žalované: Policie České republiky,
Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje,
Odbor cizinecké policie,
Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
sídlem Karla Hynka Máchy 1266, 356 01 Sokolov,

v řízení o žalobě ze dne 9. 2. 2022 proti rozhodnutí žalované ze dne 31. 1. 2022, č. j. KRPK-92276-68/ČJ-2021-190022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce byl na základě rozhodnutí žalované ze dne 4. 12. 2021, č. j. KRPK-92276-24/ČJ-2021-190022, zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění a zároveň mu byla dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba trvání zajištění na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. ode dne 3. 12. 2021. Důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí byly ve zkratce následující skutečnosti: žalobce opustil v září 2021 svou vlast, tj. Maroko, s úmyslem dostat se do Itálie. V Turecku předal svůj cestovní doklad převaděči, který ho zničil, aby žalobce mohl skrývat svoji totožnost. Následně si v Řecku zakoupil padělek řeckého průkazu žadatele o mezinárodní ochranu vystavený na jinou osobu státní příslušnosti Alžírsko. Poté cestoval do Albánie, Kosova a Srbska, přičemž státní hranice překračoval vždy pěšky, mimo hraniční přechod a bez cestovního dokladu. V Srbsku vystupoval pod další smyšlenou totožností se státní příslušností Maroko. Následně nepovoleně překročil hranici Maďarska, opět mimo hraniční přechod, bez cestovního dokladu, víza a platného oprávnění k pobytu, přičemž při překročení hranice byl nucen překonat hraniční plot. Na území České republiky vstoupil dne 3. 12. 2021 z území Slovenska jako člen větší skupiny ilegálních migrantů přepravovaných v osobním motorovém vozidle a téhož dne byl zajištěn cizineckou policií. Žalovaná dospěla k závěru, že použití zvláštních opatření podle zákona o pobytu cizinců by nebylo účinné a tudíž dostačující. Žalovaná dále dospěla k závěru, že ani v případě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území členských států Evropské unie žalobce nevycestuje a bude mařit či ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. K závěru žalované o důvodech pro zajištění žalobce přispěl i celkový způsob jeho dosavadního jednání a jeho přístup k dodržování českého právního řádu, když žalobce dal najevo, že nehodlá respektovat právní předpisy upravující pobyt občanů třetích zemí na území EU, a nelze proto předpokládat, že by žalobce respektoval povinnosti uložené zvláštním opatřením. Žalovaná zvažila, zda je vyhoštění žalobce do Maroka reálně možné a dospěla k závěru, že ano. Stanovila dobu zajištění na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody při zohlednění předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, toho, že bude třeba komunikovat se zastupitelským úřadem Maroka a bude třeba poskytnutí právní pomoci ze strany této země a bude třeba zabezpečit cestovní doklad a přepravu do vlasti.
2. Žalovaná napadeným rozhodnutím prodloužila dobu zajištění žalobce o 40 dní, tj. celkem na 100 dní od okamžiku omezení žalobcovy osobní svobody. Důvodem prodloužení jí byla potřeba zajistit náhradní cestovní doklad nezbytný pro výkon správního vyhoštění. Velvyslanectví Maroka však náhradní doklad ke dni rozhodnutí nevydalo kvůli probíhajícímu ověřování totožnosti žalobce. Zvláštní opatření žalovaná neuplatnila, protože přetrvává stejná situace jako v době, kdy rozhodovala o zajištění žalobce.
3. Proti rozhodnutí žalované o zajištění brojil žalobce žalobou, v níž namítal zejména to, žalovaná neuložila žalobci zvláštní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaná měla především zohlednit skutečnost, že žalobce má ve Švédsku solventního bratra schopného uhradit náklady na žalobcův pobyt i následné vycestování. Rovněž mělo být zohledněno, že žalobci je na území ČR schopna poskytnout ubytování do doby vycestování jeho družka. Žalovaná tímto nedostála své povinnosti zabývat se všemi skutečnostmi, které jsou významné z hlediska posouzení přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do života žalobce. Důvody k zajištění má žalobce za natolik bez opory v důkazech, že se přiči právu na soukromý a rodinný život žalobce ve světle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a dále čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Rovněž žalobce zdůraznil, že proti rozhodnutí o svém

vyhoštění podal žalobu, a proto není vykonatelné.

4. Žalovaná k žalobě uvedla, že si žalobce protirečí. V průběhu správního řízení o správním vyhoštění totiž zejména výslech žalobce prokázal, že nemá na území ČR stálé bydliště, nemá zajištěnou adresu pobytu a též, že nedisponuje dostatečnými prostředky (pouze hotovostí ve výši 35 EUR). K tvrzení žalobce o podané žalobě proti správnímu vyhoštění žalovaná uvedla, že žalobce se před správním orgánem vzdal práva na odvolání proti dotčenému rozhodnutí. O tom, že by žalobce podal proti rozhodnutí o správním vyhoštění žalobu s odkladným účinkem na vykonatelnost rozhodnutí, žalovaná nic neví. Dále žalovaná poukázala na další protimluv žalobce: žalobce ve správním řízení neuvedl nic o družce, ani o bratrovi. Družku zmínil v žalobě navíc bez identity. Bližšími informacemi ani nepodepřel své tvrzení o možném dočasném místě pobytu v ČR. K disponibilitě finančními prostředky žalovaná uvedla, že šlo pouze o jeden z aspektů při posuzování žalobcova případu. Současně odkázala na své vyjádření před soudem v rámci řízení pod sp. zn. 33 A 1/2022. Závěrem vyjádření žalovaná zmínila absenci skutečností, které by mohly vyústit v ukončení zajištění žalobce.
5. Žaloba není důvodná.
6. O žalobě proti rozhodnutí o prvotním zajištění soud rozhodl již dříve rozsudkem č. j. 33 A 1/2022-23 ze dne 11. 1. 2022. Žalobce zčásti opakoval svou žalobní argumentaci z předešlého řízení, aniž by závěry řečeného rozsudku zohlednil. Postačí jej v této části na dřívější rozsudek odkázat.
7. Nedůvodná je námitka, že žalovaná nevycházela ze skutkového stavu ke dni svého rozhodnutí a nezjišťovala případnou změnu na straně žalobce. Rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění je rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 8/2014-20 ze dne 20. 3. 2014).
8. Bylo by sice vhodné, aby se žalovaná dotázala žalobce, zda se jeho stav změnil, a předložila mu k vyjádření podklady pro rozhodnutí o prodloužení doby zajištění (že jde o první úkon v řízení, bez dalšího nevylučuje užití § 36 odst. 3 správního řádu). Za okolností nynější věci to ovšem nebylo nezbytné. Krajský soud v Plzni již v rozsudku č. j. 17 A 88/2015-41 ze dne 8. 12. 2015 zaujal názor, že je to právě žalobce, kdo může zpochybňovat závěr žalované, že se jeho situace nezměnila, a uvést podmínky jakého konkrétního mírnějšího opatření v jeho případě byly dány. To akceptoval Nejvyšší správní soud s tím, že je na žalobci, aby konkrétní změnu tvrdil v žalobě či kasační stížnosti (srov. rozsudek č. j. 3 Azs 283/2015-62 ze dne 16. 3. 2016).
9. K mírnějším zvláštním opatřením namísto zajištění pak lze opět odkázat na to, co soud uvedl již v odst. 17 až 22 rozsudku č. j. 33 A 1/2022-23: veškeré žalovanou učiněné závěry nacházejí oporu v provedených důkazech a z těchto důkazů vyplývá, že rozhodnutí o zajištění žalobce není s ohledem na učiněná zjištění nepřiměřeným zásahem do jeho práv a k porušení článku 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a článku 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách tak nedošlo. Žalovaná komplexně shrnula důvody zajištění i to, proč nelze v případě žalobce uložit zvláštní opatření, když za daných okolností nebylo možno vyloučit, že v případě, že by nebylo přistoupeno k zajištění, by se žalobce nemohl ztratit správními orgány z dosahu a pobývat na území

ČR skrytě a neoprávněně, přičemž uložením zvláštního opatření by mohl být zmařen cíl, k němuž zajištění směřuje. Za toho stavu je bez významu, zda žalobce stále setrvává na tom, že chce pokračovat do Itálie, nebo zda jej jeho zástupce přesvědčil, že to není možné (nebo že to alespoň nemá říkat). Závěr o změně postoje žalobce se totiž neodvíjí od prosté verbální změny jeho stanoviska, ale od toho, zda lze takové změně s ohledem na okolnosti věřit. K tomu soud opět připomíná, že žalobce dne 4. 12. 2021 žalované sdělil, že jeho cílovou zemi představuje Itálie. Rovněž tehdy uvedl, že v ČR ani v jiných členských státech EU nemá vazby. Vazby neuvedl ani v žalobě proti prvnímu rozhodnutí o zajištění. Ve stávající žalobě však tvrdí, že má ve Švédsku bratra a v ČR dokonce družku. U bratra zmiňuje jméno, u družky však žádnou bližší informaci – jak se jmenuje, kde žije. Pokud jsou tato čerstvá tvrzení pravdivá, pak žalobce lhal žalované a soudu dosud. Pokud nejsou, lze aktuálně. Ani jedna z možností však nesvědčí o důvěryhodnosti žalobce, tudíž nepodporuje jeho příslib pokračující spolupráce s českým státem i po ukončení zajištění.

10. Žalobce navrhl soudu výslech jeho tvrzeného bratra žijícího ve Švédsku. Výslech by měl dokázat, že bratr je schopen hradit výdaje na žalobcův pobyt v ČR i následné vycestování. Finanční stránka žalobcova pobytu tvoří jen jeden z aspektů jeho případu. I kdyby se podařilo výslechem žalobcova bratra prokázat disponibilitu žalobce větším finančním obnosem, nijak by tím nepominuly další důvody žalobcova zajištění. Z toho důvodu soud k výslechu nepřistoupil.
11. Soud se také pozastavuje nad tím, že ačkoliv žalobce argumentuje údajnou žalobou proti jeho správnímu vyhoštění, nepřiložil ji coby přílohu své žaloby. Dokonce ani neodkázal na příslušnou spisovou značku. Soudu o této žalobě ke všemu není nic známo z jeho vlastní činnosti. I kdyby však žalobce takovou žalobu podal, nemohla by mít sama o sobě vliv na trvající zajištění. Pokud ano, institut zajištění by ztratil svou funkci. Cizinci zajištěnému za účelem správního vyhoštění by stačilo podat proti správnímu vyhoštění žalobu, aby byl ze zajištění propuštěn a dále pokračoval v ilegální cestě do cílové země.
12. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.)

Plzeň 21. února 2022

Mgr. Jana Komínková v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

samosoudkyně